

Nem a nők közt, hanem a szeretettedben vagy midben, irántuk. Volt?
Éspedig micsoda?

Ha nem millió, hanem csak kettő volt, amúgy igazában, na jó, kettőt nem hiszek el, de mondjuk huszonkettő, szorozva kettővel, az nem ugyanannyi, mint a millió?

Ti férfiak, szerettek ti valakit magatokon kívül?

Nem veszed le rólam a szemed.

ELSZAKADÁS

Azt se tudom, hány éves vagyok, szerintem háromnál nem több, inkább annyi se. Fekszem a lepedővel behúzott ágyon, oda vagyok fektetve. Onnan nézem, az ágyról, hogy egy fiatal nő mossa a mellét meg mindenét egy lavórállvány előtt. Nem látom a mellét, még a szót sem ismerem, vagy nem úgy, nem annak ismerem, aminek ma. Háttal áll nekem, háttal ring, moccan és hullámszik, torokszorítóan izgalmas. Nyári alkonyfény cirógatja a szoba falát. Lehúzva az elsötétítőt. Mert a nő lehúzta, mielőtt mosdani kezdett, ám az elsötétítő vászna szakadt s keskenyebb is, mint az ablak. És napfény játszik a nő nyakán, a haján. Előtte odatett az ágyra, azt hittem, hogy utána kimegy, és zokoghatok. Rám csukja az ajtót. De nem ment ki, hanem csak csöndesen becsukta, és levetkezett. Derékgig, elfordulva, de mégiscsak előttem. Kiemelte a lavórt a háromlábú állványból, a fali csapból vastagon vizet csurgatott belé, és derékgig lemeztelenítette magát. Igaz, nekem háttal. Mindegy az. Kerekre nyílt a szemem. Hol láttam, hol nem láttam a cicijét. Bonyolult, mit látunk, mit nem látunk ilyenkor. Nem tudtam: miattam, szántsándékkal teszi? Sokkal több, felfoghatatlanul több volt, amit ezzel adott, mint ami elegendő lett volna ahhoz, hogy ne sírjak. Mert én tudok sírni.

Itt kiesik ez-az.

Amit újra látok, valamivel ezt előző pillanat: már akkor ez a nő megnyert magának, elfogadtam őt: hálóingben, a kisszoba ajtajából nézem, ahogyan ágyaz. Mintha egy királynak. Gondosan kihúzza a lepedőt, kifeszíti, fölpaskolja a párnát, utána hozzám lép, átölel, fölemel, a lepedőre tesz háttal, nem tiltakozom.

Már sejtem.

Megsejtetem, mellém fog feküdni. Mellém akar feküdni. A megtiszteltetéstől levegőt nem kapok. Abban sem vagyok biztos, hogy illik-e arra nézni, amerre épp mosdik. Nem ment ki a fürdőszobába, itt mosdik előttem. Itt is lehet. De itt mi sose szoktunk. Vagy én nem tudom. Szivaccsal mossa magát a lavór előtt. Felfoghatatlan, hogy ekkora szerencsém van. Hogy ez a nő ilyen, mellém akar feküdni, velem akar aludni, majd ő is lefekszik mellém, biztos vagyok benne, magam se tudom, miért. De előtte elengedhetetlen, hogy mossa meg a mellét. Meg mindenét megmossa a dereka fölött, a karját, a nyakát... Talált magának törülközőt, honnan? Módszeresen végigdörzsöli magát, még sose láttam ilyet.

Nem néz felém, és nem szól hozzám, mintha nem is lennék. Azt gondolja, hogy én már régen alszom. Nem is nézem őt, hadd gondolja azt, miért nézném, de mást se

látok, mint őt, amit nem szabad, a hátát, a vállát, a bőre alatt kanyargó izmokat. Érzem a kettőnk valamiként titkos együttlétének, együtt pihenésének közelgő boldogságát, a megengedhetetlenségét is, és azt is, ez most nem érdekel minket. Délutánig alszunk. Meglátjuk, kettesben. Már csak várnom kell, mint egy férfinak. Hát azt nem tudom, ezt gondoltam-e, de azt ujjongva éreztem, hogy már csak várnom kell, türelmesen és szép csöndesen várnom.

És vártam.

Szüleim kiöltözve toporogtak a kis szoba küszöbén, amikor már menni akartak, vártak, hogy megnyugodjak, mielőtt elmentek volna, úgy bögttem, hogy sehogy se mertek elindulni. Elmegyünk, sírhatsz, akkor is, ő veled marad, mire fölébredsz, már itthon is leszünk. Már nem számított. Vártam a nőre. Lassan végzett, de egyszer csak jószagúan kész lett, kibújt a pillanatra végül maga elé kerített spanyolfal mögül, már rajta volt az alvóblúza, nem volt begombolva, kicsit be volt, vagy nem?

Úristen, mi történik mostan.

Már addig is sokat gondoltam arra, hogy majd először az ágy szélére ül, mesét mesél, hogy a kisfiú elálmosodjon, mielőtt ő mellé fekszik. De a legteljesebb összhangban titkos legbelső várakozásommal, nem mesélt: azonnal mellém dőlt, mellém siklott, félig magára emelt, hogy kényelmesen kinyújtózhasson ő is, és azután letett a lepedőre, úgy, hogy a fejem a vállá gödrében maradt. Fél karjával tartott, másik kezével könnyű lepedőt dobott kettőnkre. És máris aludtunk.

Vagy nem.

Amikor végtelen idők múlva magamhoz tértem, beléfészkeltem volna a fejemet mohón, és még jobban, csak hogy nem találtam, azt hittem, kijebb csúszott, addig tekergőztem, hogy elérjem, hogy kis híján leestem a földre. Arra ébredtem fel, hogy meg kell kapaszkodnom, mert már lógok. Le. Nincs mellettem.

Kinn van talán.

Ő nem tudott aludni.

Ő felnőtt.

Ül a konyhában. Várja, hogy fölébredjek és valamit játszunk.

– Hol vagy? – kiáltottam.

– Itt vagyok – kiáltotta édesanyám. – Látod, már itthon is vagyunk. Fölkelhetsz.

Ekkora csalódás azóta se ért sok.

– Hol van?

– Mi?!

Nem azt mondta, hogy ki, nem úgy kérdezett vissza. Dühös volt.

– Mi hol van?!

– A... a... a... Az a... Aki vigyázott. Hol van?

– Az hiányzik neked, aki itt volt?

– Jöjjön ide.

– Igen? Hát kisfiam, az a nő már elment. Kénytelen leszel megelégedni velünk.

Nem tudok megszólalni.